

Чл. 282. Застрахованіята на вещи и имоти, които не сж прѣдметъ на търговска сдѣлка, както и застрахованіята на животъ, считатъ се за търговски сдѣлки само по отношение на застрахователя.

Текущитѣ смѣтки и чековетѣ се считатъ по отношение на нетърговци за търговски сдѣлки само тогава, ако произхождатъ отъ търговски операции.

Чл. 283. Сключенитѣ отъ търговецъ договори, въ случаитѣ на съмнѣние, се считатъ за относящи се до упражненіе на търговията му.

Издаденото отъ търговеца задълженіе се счита за относяще се до слѣдванието на търговското му заведение, ако самиятъ документъ не доказва противното.

Чл. 284. Договори, които се отнасятъ до недвижими имоти, се считатъ за търговски сдѣлки само въ такъвъ случай, ако тѣ сж послѣдствие на прѣдприятие, прѣдназначено за туряние въ търговски обращения на недвижности и прѣпродаването имъ съ спекулативна цѣль.

Чл. 285. Фактътъ, че нѣкой, по причина на званието или положението си или по други причини, не може да се занимава съ търговия, нѣма никакво влияние върху качеството и дѣйствителността на търговскитѣ сдѣлки.

Чл. 286. Правилата, прѣдвидени въ този дѣлъ на настоящия законъ, се прилагатъ и къмъ двѣтъ страни, даже и при ония сдѣлки, които се считатъ само за едната отъ договорящитѣ се страни за търговски. Исклучение може да стане само тогава, когато отъ помѣнхитѣ правила на закона става явно, че тѣ сж задължителни само за онази страна, по отношение на която сдѣлката е търговска.